

CODE 37

KAVIAAR

CODE 37

een nieuwe case van **Tille Vincent**

KAVIAAR

LANNOO

vtm
books

Colofon

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst: Tille Vincent

Foto cover: www.shutterstock.com/g/unclenikola
Omslagontwerp + vormgeving: Studio Lannoo en Mediactief

VTM BOOKS® is a trademark of the Vlaamse Media Maatschappij –
licensed by VMMtv/CPL.
www.vtm.be/vtmbooks

Code 37® is a trademark of Menuet – licensed by VMMtv/CPL.
® Foto cast en Hannah Maes: VMMA Persdienst

Als u opmerkingen of vragen heeft,
dan kunt u contact nemen met onze redactie:
redactielifestyle@lannoo.com

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt en VTM BOOKS, Vilvoorde 2013
D/2013/45/75 – NUR 332
ISBN 978 94 014 0761 8

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DRIE MAANDEN EERDER...

‘Ik begrijp niet hoe je het doet met twee kleintjes.’

Greet Adriaens bukte zich om de peuter die tegen haar been leek te kleven voorzichtig los te maken. Het meisje knelde een half opgegeten en week geworden koekje in haar mollige vuistje. Het verspreidde een weeë geur die de commissaris misselijk maakte. Voorzichtig pelde ze het armpje dat haar knie omknelde los, waarop het kind haar met een trillende lip aankeek en dan hartverscheurend begon te huilen.

Hannah legde de baby die ze net een flesje had gegeven over haar schouder om te boeren. Ze knielde neer naast het meisje, trok haar tegen zich aan en fluisterde sussend iets in haar haren. Het kind snikte nog even na en waggelde dan met haar kromme beentjes naar de hoek van de kamer waar een rode plastic bak met speelgoed stond.

Greet Adriaens veegde de koekkrumels van haar broek.

‘Respect, Hannah’, zei ze. Ze rook even aan haar vingers en trok een gezicht. ‘Ik denk niet dat ik het zou kunnen, kinderen.’

Hannah zette de baby in de hoge stoel aan de tafel en gaf hem een plastic bijtring, waarop hij meteen begon te kauwen.

‘Je kunt daar je handen wassen.’ Hannah wees met haar kin in de richting van het aanrecht. ‘Let je even op Kobe? Ik trek snel een andere trui aan.’ Ze wees op een grote witte kwijlvlek op haar schouder. ‘De babysit komt zo. Doe jij open als ze belt?’

Voor Greet Adriaens de kans kreeg om te protesteren, had Hannah de keukendeur achter zich dichtgetrokken en hoorde de commissaris haar de trap oplopen. Ze bleef in het midden van de keuken staan en keek van het ene kind naar het andere met een blik die hun smeekte om rustig te blijven.

Het meisje, Roos, was geadopteerd toen Hannah zwanger was van Kobe. Greet Adriaens wist dat er een regeling uitgewerkt was waarbij de biologische moeder Roos nog mocht zien. Het had een tijdje gewerkt, maar Hannah had haar verteld dat ze intussen geen flauw idee had waar de moeder van Roos was. Koen en zij deden ook geen moeite om haar zelf op te zoeken. De bezoekrekening was een gunst voor de moeder en verplichtte hen tot niets.

Roos zat op de grond naast haar speelgoed en probeerde gefrustreerd een pop uit te kleden. De baby in de stoel maakte een hoog gurgelend geluid en liet de bijtring op de grond vallen. Hij keek Greet Adriaens met grote ogen aan, ging over de rand van de stoel hangen en maakte een dwingend geluid. De commissaris bukte zich, raapte de natte ring met twee vingers op en legde hem voor de baby neer. Het jongetje greep hem vast, zwaaide er even mee en keilde hem opnieuw op de grond.

De bel ging. De commissaris haastte zich naar de voordeur, waar een meisje van een jaar of veertien haar aarzelend aankeek. Ze had lange blonde haren die in een vlecht over haar schouder hingen.

‘Ik veronderstel dat jij de babysit bent?’ vroeg Greet, opgelucht glimlachend. ‘Kom binnen. Hannah is zich aan het klaarmaken. Ze komt zo.’

Het meisje stapte zonder iets te zeggen de gang in, hing haar jas aan de kapstok en liep meteen naar de keuken, waar ze het jongetje uit de stoel haalde en hoog boven haar hoofd tilde. Ze liep met hem naar binnen en ging op de grond naast Roos zitten, die haar de pop toonde en in een onverstaanbaar taaltje begon te brabbelen.

Hannah kwam de kamer ingelopen.

‘Jelena’, zei ze tegen het meisje. ‘Je bent er al! Ik ga uit eten met Greet, maar we zijn zeker niet laat terug. Ik denk dat je rond een uur of tien naar huis kunt. Is dat goed voor jou?’

Het meisje zwaaide bevestigend en richtte dan al haar aandacht weer op de twee kinderen.

‘Ik ben met de motor’, zei de commissaris toen ze buiten stonden. ‘Wil je achterop of nemen we jouw auto?’

Hannah wees glimlachend naar haar rok.

‘Dat had je eerder moeten zeggen’, zei ze. ‘Dan had ik wel wat anders aangetrokken.’

Het restaurant in het centrum van Gent zat overvol en het was niet gemakkelijk om langs de tafeltjes te laveren. De ober gaf hun een menukaart en vroeg of ze al iets wilden drinken.

‘Doe maar een fles huiswijn’, zei Greet Adriaens. ‘Die krijgen we wel op.’

Hannah keek haar vroegere baas met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Ben jij niet met de motor?’ vroeg ze. Greet Adriaens haalde haar schouders op.

‘De verkeerspolitie kent mij’, zei ze. ‘En een halve fles wijn valt mee, toch?’

Hannah keek rond en zuchtte.

‘Ik mis het wel om onder de mensen te zijn’, zei ze zonder Greet Adriaens aan te kijken. ‘Roos en Kobe zijn fantastisch, maar het blijven natuurlijk kleine kinderen. Op sommige dagen verveel ik me te pletter en als Koen thuiskomt, heb ik niks te vertellen.’

Ze leunde achterover in haar stoel en begon op haar nagels te bijten.

‘En je collega’s?’ vroeg Greet Adriaens. ‘Mis je hen?’

Hannah draaide haar hoofd nog verder weg. Ze legde haar handen voor zich op tafel en vertrok haar mond. Greet Adriaens zag hoe ze met haar emoties worstelde.

‘Meer dan je denkt’, zei ze stil. Dan glimlachte ze geforceerd en keek Greet recht aan. ‘Hoe gaat het eigenlijk met mijn drie mannen?’

De ober verscheen aan hun tafeltje met brood en boter. Dan ontkurkte hij de fles wijn die ze besteld hadden en vroeg wie wilde proeven. Toen hij weer weg was, tilde Greet Adriaens haar glas op en tikte het tegen Hannahs glas.

‘Eerlijk?’ vroeg ze nadat ze een slok van de wijn genomen had. ‘Het gaat niet zo goed met Charles, Kevin en Bob. Ze missen je.’

Hannah haalde haar schouders op. ‘Och’, zei ze wat geeneerd, maar het was duidelijk dat Greet’s woorden haar meer bevoerden dan ze wilde toegeven.

‘Ik meen het, Hannah’, zei de commissaris. ‘We proberen al maanden een vervanger voor jou te vinden, maar dat lukt niet. Er zijn al vier mensen de revue gepasseerd, maar de ene na de andere verdween ook weer. Het lijkt wel of de dienst behekst is. Intussen loopt alles stroef en krijgen we de zaken amper opgelost. Het is vreselijk om te zien hoe snel een team zonder leiding uit elkaar valt. Onlangs hoorde ik de drie mannen zelfs ruzie maken onder elkaar.’

‘Dat is niet nieuw’, zei Hannah lachend. ‘Ik herinner me een paar legendarische ruzies tussen hen waarbij ze bijna met elkaar op de vuist gingen.’

‘En toch’, zei Greet Adriaens. ‘Het is anders.’

Ze leunde achterover zodat de ober het voorgerecht kon neerzetten en boog dan weer naar Hannah.

‘Heb je geen zin om terug te komen?’ vroeg ze terwijl ze haar mes en vork opnam. ‘Ik maak meteen plaats voor jou en we werken een regeling uit waarbij je het werk met je gezin kunt combineren.’

Hannah stootte een kort lachje uit en schudde haar hoofd.

‘Dit etentje was dus niet vrijblijvend’, zei ze. Ze prikte een stukje vis op haar vork en stak het in haar mond.

‘Ik kan alleen maar proberen’, zei Greet Adriaens glimlachend. ‘Een nee had ik...’

Hannah legde haar mes en vork neer en zuchtte.

‘Ik ben niet zomaar uit dienst gegaan, Greet’, zei ze. ‘Ik was het beu. Mijn voornaamste motivatie om bij Zeden te gaan was om de zaak rond mijn moeder op te lossen. Toen dat achter de rug was, had ik plots geen reden meer...’

De commissaris at een paar happen en legde dan ook haar bestek neer.

‘En financieel...?’ probeerde ze.

‘Ik heb genoeg geërfd van mijn vader om een hele tijd verder te kunnen’, antwoordde Hannah rustig. ‘Financieel hoeft het niet echt. En Koen verdient natuurlijk ook niet slecht.’

De commissaris glimlachte en nam haar mes en vork weer op.

‘Hoe gaat het met Koen?’ vroeg ze.

Hannah vertelde dat hij nog steeds veel werk kreeg van verschillende opdrachtgevers. Momenteel zat hij voor een opdracht in het buitenland.

‘En met je broer?’

Hannah schraapte de laatste restjes uit haar bord. Ze zou nooit vergeten wat de commissaris voor haar broer gedaan had toen hij moest onderduiken.

‘Argentinië lijkt hem te bevallen’, zei ze. ‘Af en toe krijgen we een postkaart en hij heeft via Skype gebeld toen Kobe geboren werd.’

‘Maar hij blijft ondergedoken’, zei de commissaris.

Hannah knikte. ‘Ik veronderstel dat hij voor de rest van zijn leven niet meer boven water kan komen’, antwoordde ze.

Toen Hannah iets voor tienenvier haar auto voor het huis parkeerde, legde Greet Adriaens een hand op haar arm.

‘Mijn aanbod blijft gelden’, zei ze. ‘Als je wilt terugkomen, staat de deur altijd open. We hebben iemand als jou nodig, Hannah.’

Hannah Maes staaarde naar de gevel van haar huis en zweeg.

‘Dank je wel voor het aanbod,’ zei ze ten slotte, ‘maar voorlopig neem ik het niet aan. Mijn leven is goed zoals het nu is.’

‘Het aanbod blijft nog wel een tijdje geldig’, zei de commissaris terwijl ze Hannah naar binnen volgde. ‘Zal ik je babysit naar huis brengen?’

‘Ik weet niet of ze met je meedurft op de motorfiets’, zei Hannah lachend. ‘Maar je kunt het haar altijd vragen.’

1

Katarina Vlasenkova klemde haar kaken op elkaar en mompelde een paar verwensingen terwijl ze probeerde de sleutel van de enorme dubbele witte deur om te draaien. Op het eerste gezicht leek de villa in goede staat, maar de klemmende voordeur was slechts één van de vele tekenen van verval. Even vreesde ze dat de sleutel zou breken, maar uiteindelijk gaf hij mee en draaide hij knarsend in het slot. Ze duwde de zware deur open, zette haar voet ertussen en bukte zich zuchtend om de boodschappentassen die aan haar voeten stonden op te tillen. Haar opdrachtgevers verwachtten van haar dat ze de schoonmaakproducten in de villa regelmatig aanvulde, ‘maar me betalen om naar de supermarkt te gaan en die dingen naar hier te sjouwen, ho maar!’ dacht ze opstandig. Ze duwde de deur verder open met haar elleboog en liep via de donkere hal naar een kleine keuken die aan de bar grensde. Zo te zien was het een rustige zondagavond geweest in de villa. Op het aanrecht stonden amper twintig vuile glazen en nog wat kleine kommetjes met benen lepeltjes waarvan Katarina wist dat er kaviaar in werd opgediend. Of tenminste iets wat moest doorgaan voor kaviaar. Ze rook even aan een kommetje en haalde haar neus op. Als jong meisje had ze een paar keer echte kaviaar geproefd,

maar wat hier verkocht werd, was zonder twijfel minderwaardige rommel, ook al stond er *Real Russian Caviar* op de kleine blikken die in de kelder werden bewaard. Ze bond een schort voor en begon zacht neuriënd aan de afwas. Het oude Russische volksliedje kalmeerde haar en voerde haar terug naar een plek uit haar jeugd waar de zon altijd scheen en waar het naar een mengeling van vers gemaaid gras en brood rook. Na een tijdje begon ze zelfs te glimlachen terwijl ze routineus de glazen spoelde in het warme zeepwater.

Ze laadde alles op een dienblad en liep naar de andere kant van het keukentje, waar een fluwelen gordijn de afscheiding vormde met de bar. Met haar elleboog duwde ze op de lichtschaakelaar. Drie grote neonlampen flikkerden aan en lieten de kamer in een lelijk grijs licht baden. Katarina Vlasenkova zuchtte toen ze de puinhoop zag. Op de tafels stonden overvolle asbakken en de toog zat onder de kleverig kringen en vlekken. Een lege fles champagne lag op de grond naast een rode pluchen bank en het tapijt was bezaaid met stukgetrapte nootjes en chips. Op de dag van haar sollicitatie was ze de bar binnengekomen toen de gedempte rode lichten brandden en er overal mensen zaten. Ze wist dat dit een bordeel was, maar toch was ze geschrokken van het enorme verschil tussen dag en nacht. Met de gedempte rode lampen aan zag de ruimte er warm, uitnodigend en mysterieus uit, 'alsof je een groot lichaam binnen wandelt waar je het hart ziet kloppen', had ze ooit aan een vriendin verteld, die hartelijk om haar woorden had gelachen en antwoordde dat er wel wat andere organen klopten in een villa als deze. In het harde neonlicht was het smerig en armoedig en bovendien stonk het naar verschaalde

drank en sigaretten. Wanneer je heel diep snoof, ontdekte je soms een vleugje van de zoete, zware parfums die de meisjes droegen. Katarina zette het dienblad neer en plaatste de glazen in het rek tegen de muur. Dan liet ze een emmer vollopen met heet water, waar ze een flinke scheut schoonmaakmiddel aan toevoegde. Waarschijnlijk waren de slaapkamers er net zo erg aan toe als de bar, wat weer een paar uur extra werk betekende. Uren waarvoor ze niet betaald werd, wist ze intussen. Ze liet haar ogen over de toog dwalen tot ze de envelop zag die elke week op ongeveer dezelfde plaats voor haar werd klaargezet. Er zat veertig euro in, haar loon voor vijf uur werken. Ze wist dat het schandalig onderbetaald was, maar wat moest ze anders? Ze had na vijf jaar nog steeds geen verblijfsvergunning en had dus weinig in de pap te brokken wanneer het om werk of loon ging. Door enkele dagen per week bij verschillende mensen te poetsen verdiende ze ongeveer achthonderd euro per maand. ‘Te weinig om te overleven en te veel om te sterven’, dacht ze vaak. Ze zette haar handen in haar onderrug, duwde haar bekken naar voren en probeerde wat van de spanning weg te nemen die zich daar elke dag tijdens het schoonmaken opbouwde. Dan nam ze de envelop, wierp een blik op de inhoud en stak hem zuchtend in de zak van haar schort. Katarina tilde de emmer water kreunend op en liep er langzaam mee naar de slaapkamers op de benedenverdieping.

Toen ze twee uur later de zes kamers had schoongemaakt en de lakens van alle bedden in een enorme zak had gestopt, voelde ze zich doodmoe. Ze liet zich achterovervallen op het grote

tweepersoonsbed en strekte haar armen ver boven haar hoofd. Kon ze nu maar even haar ogen sluiten en een paar uur slapen. Ze duwde zich overeind op haar ellebogen en keek rond. Zou zij het kunnen? Op haar rug liggen en een vreemde man zijn gang laten gaan? Ze opende haar benen een beetje, duwde haar borsten omhoog, legde haar hoofd in haar nek en opende haar mond in een houding waarvan ze dacht dat die sexy was. Ze begon te kreunen en bewoog haar bekken op en neer, maar ze voelde zich plots bekeken. Er ontsnapte een kort lachje uit haar keel en ze zette zich beschaamd weer rechtop. ‘Vijfenveertig is veel te oud om te werken als prostituee’, berispte ze zichzelf. ‘En ik zou het bovendien nooit kunnen.’

Haar borstkas trok een seconde samen. Geen man had haar aangeraakt sinds ze vijf jaar geleden uit Rusland was vertrokken. Af en toe verlangde ze naar een warm lichaam naast haar en een paar sterke, verweerde handen die haar lichaam streelden, maar ze moest maar even aan Dimitri denken om die verlangens de kop in te drukken. Haar ex was een agressieve dronkaard die haar meer geslagen had dan gestreeld en voor wie ze uiteindelijk Rusland ontvlucht was.

Ze stond op van het bed, trok haar schort recht en nam de zware zak lakens die op de gang stond op haar schouder. Om de gedachte aan Dimitri en Rusland uit haar hoofd te zetten, begon ze het oude liedje opnieuw te zingen.

Halverwege de trap naar de kelder waar twee enorme wasmachines stonden, stokte de muziek in haar keel. Katarina slaakte een hoge, langgerekte gil. Ze liet de zak vallen en sloeg haar

handen voor haar mond, alsof ze het geluid dat daar ontsnapte wilde smoren. Aan de voet van de trap lag een jong meisje van wie de blonde haren als een krans om haar hoofd waaierden. Haar blauwe ogen staarden Katarina levenloos aan en haar benen lagen in een vreemde hoek onder haar lichaam. Ze droeg rode lingerie. Haar pantoffeltjes met hakken was ze tijdens haar val verloren. Die lagen slordig op de onderste treden van de trap. Katarina Vlasenkova maakte snel een kruisteken en strompelde achterwaarts de trap weer op. Boven sloeg ze de deur van de kelder met een harde klap dicht en liet ze zich hijgend tegen de muur zakken.

Zou ze zich uit de voeten maken en doen alsof ze het meisje niet gezien had? Moest ze iemand bellen? Ze duwde zich overeind en stapte met kleine, zenuwachtige passen naar het keukentje, waar ze haar jas had opgehangen. Daar viste ze een gsm uit haar jaszak en vormde met bevende vingers het nummer van haar opdrachtgeefster. De telefoon ging meteen over op voicemail en Katarina drukte hem snel weer uit. Ze trok haar jas aan en liet zich jammerend op een stoel aan de keukentafel zakken om enkele seconden later weer op te staan en naar de voordeur te lopen. Ze nam de deurknop in haar hand maar bleef als versteend staan. Voor haar doemde het gezicht op van haar dochter Tatiana, die in Rusland gebleven was en met wie ze slechts sporadisch contact had sinds ze naar België was gevlucht. Katarina miste haar plots zo erg dat het fysiek pijn deed. Ze voelde haar hart bonzen onder haar ribben. Het meisje beneden aan de trap was veel jonger dan Tatiana. ‘Wat als er ergens een

moeder op haar wacht?’ dacht Katarina paniekerig. Ze voelde hoe haar borst samentrok en haar ademhaling steeds oppervlakkiger werd. Het bloed suisde in haar oren.

Langzaam haalde ze haar telefoontoestel weer boven en tikte het noodnummer van de politie in. Met gesloten ogen vertelde ze wat ze ontdekt had en beloofde ze te wachten tot de politiepatrouille gearriveerd was. Toen het telefoontje afgelopen was, bleef ze bewegingloos staan. Het leek alsof de adrenaline die een paar minuten daarvoor nog door haar lichaam raasde, helemaal verdwenen was. Ze kon nu niet meer vluchten; dat zou een bovenmenselijke inspanning kosten. Uitgeput liet ze zich in de keuken op een stoel zakken en begon ze luid te snikken.